

SPERANȚELE
INIMII

Cărți de
Kim Vogel Sawyer

În așteptarea întoarcerii lui Summer

Unde te poartă inima

Unde cresc sălciile

Amintirile inimii

Promisiunea primăverii

Tărâmul făgăduinței

Șoapta împăcării

O nouă speranță

Speranțele inimii

ȘPERANȚELE INIMII

Kim Vogel
Roman
Sawyer

Originally published in the English under the title: *In Every Heart Beat*
By Bethany House, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
Copyright © 2008 by Kim Vogel Sawyer
All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2013 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
și Life Publishers Romania
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România
Tel. 0359 177 636, 0744 624 236
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Editarea: *Luca Crețan*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Coperta: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAWYER, KIM VOGEL

În fiecare bătaie a inimii / Kim Vogel Sawyer - Oradea : Life,
2013

ISBN 978-973-7908-51-3

821.111-31=135.1

Romanian Edition.

Printed in Romania by *Tipografia Leș*
Satu Mare
Tel. (0361) 427 428

Pentru *Sabra*, sora mea de suflet.
În multe privințe suntem așa diferite,
dar Dumnezeu a găsit cu cale să ne facă prietene,
iar eu Îi sunt cu adevărat recunoscătoare pentru asta!
Te iubesc din tot sufletul!

„... *Nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii,
și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai tare decât oamenii*”.

—1 Corinteni 1:25

1

Chambers, Missouri
Septembrie 1914

N*u cumva să începi acum să plângi!*
Libby Conley închise cu zgomot ușa dulapului de haine, în care-și aranjase garderoba, ce-i drept, cam sărăcuță, și se întoarse spre prietena și povățuitoarea ei. „Păi, eu am cam terminat aici”. Nodul din gât parcă-i subțiasse tonul vocii, făcând-o să sune ușor pițigăiat. Cât de dor îi va fi de Maelle!

Se forță să zâmbească, dar buzele îi tremurară ușor. „Mulțumesc tare mult că ne-ați adus, pe mine și pe băieții, la colegiu. M-am simțit minunat în compania voastră cât am călătorit cu trenul. Dar...” Fata își desfăcu larg brațele și-și ridică ușor bărbia. „Cred că acum ați scăpat de mine”.

Maelle Harders se desprinsese de lângă soțul ei și-o îmbrățișă strâns pe Libby. Închizându-și ochii, Libby se lăsă îmbrățișată, fără a schița nici măcar un gest. Simțea că dacă o îmbrățișă pe Maelle, nu s-ar mai fi putut desprinde vreodată din îmbrățișarea aceea.

„Să scăpăm de tine? Nu mai vorbi prostii”, îi zise Maelle cu vocea gătuțită de emoție, dar încercând să depășească momentul cu puțin umor. „Să n-ai impresia că scapi așa ușor de mine!” O lăsă pe Libby din brațe și-o pișcă de bărbie, un gest tandru rămas încă de pe vremea când Libby era doar o fetișcană. „La urma urmei, și tu și Pete și Bennett vă întoarceți în Shay's Ford pentru nunta lui Mattie peste doar șase săptămâni. Mattie trebuie să fie așteptat la altar de toți cavalerii lui de onoare”.

Libby dădu repede din cap. Știind c-avea să se întoarcă nu peste multă vreme la școala orfanilor, ce-i fusese cămin în ultimii opt ani, ea a putut să-și ia rămas bun mai ușor, cu o zi în urmă, de la directorii școlii, Aaron și Isabelle Rowley. Libby putea suporta doar despărțiri temporare, dar n-a rostit niciodată cuvântul acela când s-a gândit că despărțirea putea fi permanentă. N-avea de gând să-i spună asta Maellei, persoana care-i era cea mai dragă dintre toate, chiar dacă știa că va fi doar o despărțire de scurtă durată. Pur și simplu, *ura* cuvântul *rămas-bun*.

„Nici nu mă gândesc să nu vin. Abia aștept dansul de după ceremonia de căsătorie a fratelui tău”. Ridicând un pic de-un capăt al fustei ei nou-nouțe, Libby schiță câțiva pași de dans, făcând ca stofa maronie din lână să foșnească lin peste botinele ei din piele lăcuită. Libby își făcuse planuri să danseze cu Bennett, dar și cu Petey, chiar dacă acesta din urmă se mișca un pic cam stângaci din cauza piciorului lui de lemn.

„Ne vom distra pe cinste”, îi zise zâmbind Maelle, ochii ei, de culoarea mierii, încrețindu-se la colțuri, după care-l prinse pe Jackson de cot și-l privi tandru. „La fel de mult cum ne-am distrat la nunta noastră”.

Libby se prefăcu că-și admiră vârfurile noilor ei botine când observă privirile drăgăstoase pe care și le trimiteau Maelle și Jackson. Deși trecuse ceva timp de la căsătoria lor – ce avusese loc în urmă cu cinci ani, imediat după încheierea mandatului în care Jackson reprezentase statul Missouri – cei doi aveau ochi doar unul pentru celălalt. În sinea ei, Libby recunoștea c-a fost oarecum geloasă când Jackson s-a întors în Shay’s Ford. Până atunci, ea acaparase întreaga atenție a Maellei. Închizându-și ochii, fata se lăsă purtată pe aripile unei reverii dragi inimii ei.

„Deci, ai să fi în sfârșit mama mea?” Libby exulta de fericire, *chicotind voioasă*.

Maelle îi dădu de pe frunte o șuviță de păr încâlcit, netezindu-i-o ușor. „Sigur că da. Mi-am dorit dintotdeauna o fică și nu-mi pot imagina o alta mai bună ca tine, Libby”.

Libby sări în brațele Maellei. „O, cât mă bucur c-ai să mă înfiez! Îți mulțumesc din suflet!”

„Nu, eu sunt cea care trebuie să-ți mulțumesc, draga mea”. Maelle își propti obrazul de creștetul capului lui Libby, atingerea

fiind caldă și liniștitoare. „Mă faci să mă simt cea mai fericită mămică din lume...”

O dregere de glas puse brusc capăt reveriei lui Libby. Fata își ridică privirea și-i văzu pe Maelle și pe Jackson zâmbindu-i. „Scuză-ne, Libby”, îi zise Jackson, cuprinzând cu brațul mijlocul Maellei. „Uneori, mi se întâmplă să mă pierd cu totul în ochii seducători ai frumoasei mele soții și uit cu desăvârșire că mai sunt și alții prin preajmă”.

Maelle scutură din cap, fluturându-și șuvițele de păr castaniu. „Pentru numele lui Dumnezeu, Jackson, ce tot îndrugi tu acolo...?” Dar tandrețea cu care-l privi pe Jackson contrazicea parcă mustrarea ei blândă.

Libby își încreți buzele, simțind cum furia crește înăuntrul ei. De ce oare n-o înfiaseră Maelle și Jackson? Pe când Libby avea zece ani, ea a rugat-o pe Maelle să-i fie mamă, dar Maelle i-a explicat cu mult drag că voia ca Libby să se bucure atât de o mamă cât și de un tată. Dar apoi, Jackson s-a întors, iar el și Maelle s-au căsătorit, însă chiar și după aceea, tot n-au înfiat-o. Acum era prea târziu. Nimeni n-a dorit-o pe Libby când avea zece ani; de ce-ar mai vrea acum cineva – chiar și Maelle, care declara c-o iubește enorm – să înfieze o tânără de optsprezece ani? Așa că, niciodată nu va cunoaște bucuria de a o numi *mamă* pe Maelle, în felul în care tânjea inima ei.

Maelle se uită spre Libby. „Să mergem să-i căutăm pe băieți? Îmi închipui că lui Bennett i s-a făcut deja foame”.

Jackson arătă cu mâna spre ușă, iar Libby trecu grăbită pe lângă el. Ieșind valvârtej din cameră, aproape că se ciocni de două fete care stăteau pe hol, în dreptul ușii camerei ei. Libby își aminti imediat de învățăturile Isabellei Rowley despre bunele maniere, așa că-și ceru numaidecât scuze.

Cele două o măsurară din cap până-n picioare, după care se uitară una la alta dându-și ochii peste cap. Cea mai înaltă dintre ele, o apostrofă pe Libby: „Nu mai da buzna!”

„Sau, măcar, asigură-te că nu e cineva în dosul ușii atunci când ieși din cameră”, adăugă cea de-a doua.

Încrucșându-și brațele la piept, Libby le repezi pe amândouă: „Am spus «Scuzați-mă». N-am vrut să vă lovesc. N-a fost ceva intenționat”.

Fata cea înaltă dădu să spună ceva, dar nu mai apucă, pentru că Maelle și Jackson ieșiră și ei pe hol. Fata tăcu, o prinse pe cealaltă de cot și-și iuțiră amândouă pașii spre scări.

Fetele astea! Niciodată Libby nu s-a înțeles prea bine cu alte fete. Erau fie cu nasul pe sus, fie prea pedante, fie se hlizeau prea mult. Tonul condescendent și dojenitor folosit de cele două fete de pe hol parcă-i amintea de tonul vocii directoarei școlii orfanilor. De câte ori n-o dojenise aspru doamna Rowley pentru că visa cu ochii deschiși, sau atunci când ea se cocoța în vreun copac sau când prindea braște, lucruri deloc potrivite pentru o domnișoară binecrescută. Libby ajunsese s-o iubească mult pe doamna Rowley, dar niciodată nu s-a simțit complet acceptată de aceasta. Fetele erau *o pacoste*. Cu excepția Maellei.

Libby își împreună mâinile sub bărbie și se uită în ochii Maellei, implorând-o din priviri. „Nu mă pot întoarce și eu cu voi în Shay's Ford?”

Maelle își încreți fruntea, nedumerită. „Dar de ce-ai vrea să faci asta? Erai așa de entuziasmată că vei fi studentă la universitate”.

Asta era înainte de a le cunoaște pe Aroganta nr. 1 și Aroganta nr. 2. Libby o prinse pe Maelle de braț. „Dacă sunt prea mare ca să mai stau la școala orfanilor, aș putea lucra la un ziar sau chiar ca asistenta ta”. Libby știa cum să mânuiască aparatul de fotografiat al Maellei și petrecuse atât de mult timp în atelierul ei foto încât încăperea respectivă îi devenise cămin la fel de mult cât fusese dormitorul ei de la școala orfanilor.

„Libby, știi că n-ai fi fericită să lucrezi în atelierul meu”, îi zise Maelle pe un ton blând, dar foarte serios în același timp. „Ți-ai dorit dintotdeauna să devii o scriitoare. Dumnezeu trebuie să-ți fi deschis această ușă, pentru că ești în cel mai potrivit loc ca să înveți despre jurnalism. Foarte puține sunt colegiile din Missouri care permit femeilor să se înscrie la cursurile lor de jurnalism, dar aici, la Universitatea din Missouri de Sud, femeile pot învăța cot la cot cu bărbaii”.

Libby știa deja ce oportunitate extraordinară primise, deși considera că meritul de a fi obținut o bursă acolo se datorase mai degrabă iscusinței doamnei Rowley de a concepe scrisori de recomandare decât intervenției lui Dumnezeu. Cât de nerăbdătoare așteptase ea să fie îndrumată de profesori eminenți, învățând de la ei cele mai bune metode de a îmbina frumos

cuvintele, așa încât să fie în stare să-și emoționeze cititorii! Dar Maelle învățase arta fotografiei prin practică; așa că și Libby putea învăța jurnalismul lucrând efectiv în redacția unui ziar. „Știu asta, dar...”

„Când Dumnezeu îți deschide o ușă, trebuie să intri pe ușă aceea. Altfel, vei pierde binecuvântarea pe care a pregătit-o El pentru tine”. Maelle își trase brațul, cu multă blândețe, din mâinile lui Libby. „În plus, sora mea s-a străduit din greu să obțină aceste burse pentru tine, Pete și Bennett. Gândește-te ce dezamăgită ar fi Isabelle dac-ai renunța la bursa asta”.

Libby își mușcă buza de jos. Doamna Rowley fusese în culmea fericirii când un donator a acceptat să-i sponsorizeze pe cei mai buni copii din școala orfanilor – premiul lor de consolare pentru că nu fuseseră niciodată înfiați. Doamna Rowley le-a ținut apoi o lungă „predică” despre cum să profite la maximum de acea oportunitate extraordinară. Fără niciun dubiu, Isabelle Rowley nu s-ar bucura deloc s-o vadă pe Libby întorcându-se în Shay's Ford și irosind ocazia de a studia la universitate.

Libby oftă adânc. „Cred c-ai dreptate”.

Jackson interveni și el. „E normal să fii neliniștită, Elisabet. Te-ai confruntat cu o mare schimbare – părăsindu-ți locul care ți-a fost cămin atâția ani și cunoscând oameni noi. Când am plecat din Shay's Ford ca să mă înscriu la Drept, mi-a fost tare dor de casă și m-am tot întrebat dacă făcusem alegerea potrivită. Mi-a luat ceva timp, dar m-am obișnuit până la urmă”.

Libby ascultă atentă încurajările lui Jackson. Ar fi putut un tată s-o încurajeze așa?

Bărbatul îi zâmbi, întinzându-și mâna ca s-o strângă ușor de umăr pe Libby. „Ai puțină răbdare și vei vedea. Sunt convins că peste o lună îți va plăcea aici la nebunie și n-o să mai vrei să pleci nici măcar într-un weekend”.

Libby își simți gura uscată. Să ajungă chiar așa, cât să nu mai vrea să se întoarcă, nici măcar pentru o vizită? Ar putea-o schimba atât de mult atmosfera de la colegiu? Înghiți în sec. „Chiar crezi asta?”

Maelle o mângâie pe frunte. „N-ar trebui să irosești vreodată șansa la educație. Nu oricine primește șansa asta”.

Libby știa că Maelle regreta că n-a avut posibilitatea de a merge la școală. Și-a petrecut copilăria călătorind din stat în stat

în căruța unui fotograf, învățându-i meseria. Cu toate că ajunsese să aibă o viață destul de bună, Maelle a încurajat-o mereu pe Libby să învețe mult și să profite de educația primită la școala orfanilor. Chiar mai mult decât s-o mulțumească pe doamna Rowley, Libby nu voia s-o dezamăgească pe Maelle.

„Bine. Am să încerc”.

„Mă bucur”, îi zise Maelle, încurajând-o pe Libby. „Ai să descoperi că n-ai niciun motiv să-ți fie teamă”.

Libby își ridică bărbia. „Dar nu îmi este *teamă*”.

Zâmbitoare ca-ntotdeauna, Maelle îi răspunse, cuprinzând-o de după umeri: „Știu, Libby. Hai să mergem acum să-i găsim pe băieții ca să ne putem lua rămas-bun și de la ei. Eu și Jackson vom pierde trenul dacă nu ne grăbim”.

În timp ce Libby, Maelle și Jackson străbătură covorul gros de iarbă îndreptându-se spre clădirea din piatră, frumos ornamentată, ce găzduia sala de mese, Libby răsufală ușurată gândindu-se că măcar nu va fi singură în Chambers. Prietenii ei de-o viață, Petey Leidig și Bennett Martin, erau și ei înscriși la Universitatea din Missouri de Sud. Acele fețe familiare de la Școala pentru orfani și copii nevoiași Reginald Standler o vor ajuta să treacă mai ușor peste dorul de casă. Totuși, ei erau băieți, și urmau să meargă la cursuri diferite, ceea ce însemna că vor locui și în clădiri diferite. N-avea să fie la fel ca la orfelinat, unde stăteau la etaje diferite, dar sub același acoperiș.

Se apropiară de sala de mese, iar Jackson arătă cu degetul. „Nu cumva acela de pe terasă e Pete?”

Petey trebuie să-i fi zărit și el, că le făcu cu mâna și începu să se îndrepte spre ei, șchipătând. Vânticelul îi răvăși ușor părul blond, abia tuns. Tunsoarea recentă și costumul nou-nouț îl făceau să pară la fel de respectabil precum avocatul Jackson. Libby se mândri în sinea ei că are un asemenea prieten. Piciorul lui de lemn – urmarea unui accident din copilărie – îl făcea să meargă mereu șchiopătat, dar șchiopătatul n-o deranja pe Libby. Petey nu se compătimea, așa că nici ea nu simțea nevoia să-l compătimească. El era doar Petey, cel mai bun prieten și confident al ei.

Când se întălniră în mijlocul curții, Libby îl întrebă: „Dar unde e Bennett?”